

Kedves Miklós!

Két minőségben szólok hozzád, barátként és a Szentendre Szalon nevében.

Hiányozni fognak a rendszeres órás beszélgetések, amelyeken sok mindenről volt szó: a következő Szalon est témájáról, a városról, az országról egészen a reggeli fokhagymás piritósig.

Emlékszem 2 éve már, hogy felhívtalak a Szentendre Szalon szervezésével kapcsolatban, közbevágtál, hogy mond gyorsan, mert nem érsz rá, a könyvedet irod. Amikor elmondtam mit tervezünk, rögtön átvetted a fonalat, megértve, hogy közművelésről van szó és tanárként megadtad a vezérfonalat, amely szerint ezután létre is hoztuk ezt a közművelési társaságot. A kezdeti súrlódások csodásan összecsiszolták és közösségé formáltak minket. Te voltál a meghatározó egyéniségünk. Sokszor elmondtad, hogy megszeretted a művelődésnek ezt a formáját és várod a szalon csütörtököket. Az utóbbi időben betegséged miatt elmaradtál és akkor éreztük hiányodat, a dolgok pontos látását és az irányadást a vitákhoz. Hiányozni fogsz.

Tudom beszélgetéseinkből, tele voltál tervekkel, előadások, bemutató, írások, cikkeik, tanácsadás és közben a Magból erdő 4. kötetének írása.

Sok mindent szerettünk volna együtt is tenni, kiállítást, bemutatót szervezni tagtárs művészeinknek, tenni a város művészetének jobb megjelenéséért, rávenni a polgármestert, hogy az eredményes pénzszerzés mellett több idő jusson a genius locira, hogy kíséreljük meg szellemiségünket továbbadni a hasonló társaságoknak, mindenkinek. Remélem és ígérem, hogy szellemedet sikerül továbbvinni. Bízom benne, hogy feleséged, Lilla a Szalonunk tagja marad és hozzájárulhatunk egy eddig meg nem valósult akaratodhoz, hogy Lilla művészete Szentendrén is olyan elismertté váljon, amilyen már az országban másutt, vagy éppen az Egyesült Államokban.

Búcsúzom tőled az ebédeink, vacsoráink elmaradhatatlan kellékével, a mézes örmény konyakkal és szivarral ma este.